

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: K. p. p., nadace v likvidaci**, zastoupen Mgr. M. Š., proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy, odbor občanskoprávních agend**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, zastoupen JUDr. Světlanou Zvolánkovou, advokátkou, se sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2006, č. j. 9 Ca 302/2003 - 61,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti .

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozsudku městského soudu, kterým byla výrokem č. I. vyslovena nicotnost rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru občanskoprávních agend, ze dne 22. 9. 2003, č. j. MHMP 23379/2002, v té části výroku, která stanovila, že likvidátor je povinen ukončit likvidaci nejpozději do jednoho roku od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí, a výrokem č. II. byla ve zbývající části žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2003, č. j. MHMP 23379/2002, zamítnuta. O náhradě nákladů bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo. Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 9. 2003, č. j. MHMP 23379/2002, bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí prvoinstančního orgánu, kterým bylo podle § 35 odst. 5 zákona č. 227/1997 Sb., o nadacích a nadačních fondech (dále jen „zákon o nadacích“), rozhodnuto o zrušení nadace K. p. p., se sídlem Š. k. 2/981, P. 5, a kterým byla nařízena její likvidace. Podle § 35 odst. 5 zákona o nadacích bude-li návrh na zápis do nadačního rejstříku zamítnut, okresní úřad nadaci zruší a nařídí její likvidaci. Likvidátora jmenuje okresní úřad. Usnesením Krajského obchodního soudu v Praze č. j. F89125/98 ze dne 18. 1. 1999 byl návrh K. p. p., nadační fond na zápis do nadačního rejstříku zamítnut. Důvodem zamítnutí návrhu byl rozpor ustanovení statutu o stanovení ročních nákladů nadačního fondu s účelem zákona o nadacích, jakož i s dobrými mravy. Postup krajského soudu byl potvrzen rozhodnutím Vrchního soudu v Praze. Dovolání k Nejvyššímu soudu bylo odmítnuto. Napadeným rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru občanskoprávních agend, tedy došlo ke zrušení předmětné nadace a k nařízení její likvidace podle výše citovaného § 35 odst. 5 zákona o nadacích. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze. Městský soud poté, co vyslovil nicotnost

části výroku, ve zbývající části žalobu zamítl. Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou blanketní kasační stížností.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost postrádala zákonné náležitosti (údaj, z jakých důvodů stěžovatel rozsudek napadá), vyzval Městský soud v Praze usnesením č. j. 9 Ca 302/2003 - 82 ze dne 7. 9. 2006 podle ustanovení § 106 odst. 3 v kontextu s § 108 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), stěžovatele, aby do jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost ze dne 7. 4. 2006 o konkrétní skutkové a právní důvody, na nichž je podaná kasační stížnost založena. Současně byl stěžovatel řádně poučen, že nebude-li kasační stížnost v této lhůtě doplněna, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne. Usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 13. 9. 2006. Na samém konci lhůty (dne 13. 10. 2006) si stěžovatel požádal (dne 12. 10. 2006) o její prodloužení. Městský soud žádosti nevyhověl. Důvodem žádosti K. p. p., nadace v likvidaci, o prodloužení lhůty byla vytíženost jejího jednatele M. Š., který je o případu nejvíce informován, v souvislosti s přípravou na státní závěrečné zkoušky na právnické fakultě. Soud vyšel při nevyhovění žádosti z úvahy, že časová zaneprázdněnost jednatele stěžovatele, která byla důvodem k žádosti o prodloužení lhůty, není v tomto řízení podstatná, neboť stěžovatel je zastoupen právně kvalifikovanou zástupkyní – advokátkou. K doplnění kasační stížnosti došlo teprve dne 9. 11. 2006. Podle § 106 odst. 1 s.ř.s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat také specifikaci, z jakých důvodů stěžovatel rozhodnutí napadá. Ustanovení § 37 s.ř.s. platí obdobně. Podle § 106 odst. 3 s.ř.s. nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Nutno uvést, že kasační stížnost výše uvedenou zákonem stanovenou náležitost neobsahovala a ve stanovené měsíční lhůtě tato vada nebyla odstraněna. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti neuvede, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje (§ 106 odst. 1 s.ř.s.), a tato vada k výzvě soudu nebyla ve stanovené lhůtě odstraněna, soud kasační stížnost odmítne (§ 46 odst. 1 písm. a/ a § 37 odst. 5 s.ř.s.).

Nad rámec nezbytného Nejvyšší správní soud poznamenává, že k věcně blízké situaci se již souladně vyjádřil i Ústavní soud. Výše citované ustanovení § 106 odst. 3 s.ř.s. pokračuje tak, že jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 8. 2006, sp. zn. I. ÚS 138/06, pokud je stěžovatel vyzván k doplnění kasační stížnosti postupem dle § 106 odst. 3 s.ř.s., může rozšířit kasační stížnosti na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody jen ve lhůtě jednoho měsíce v tomto ustanovení zakotvené, pokud nebyla na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů soudem prodloužena. V našem případě se nejedná o totožnou situaci (rozšíření důvodů kasační stížnosti), neboť kasační stížnost ze dne 7. 4. 2006 důvody napadení rozhodnutí vůbec neobsahovala. Nejedná se tedy o případné rozšíření důvodů (§ 106 odst. 3 věta druhá s.ř.s.), ale o absenci zákonem stanovené náležitosti kasační stížnosti (§ 106 odst. 3 věta první s.ř.s.). Jestliže však Ústavní soud neakceptuje rozšíření důvodů po jednoměsíční lhůtě stanovené usnesením, tím spíše – s ohledem na jasnou dikci § 106 odst. 1 a 3 věta první s.ř.s. - není možno akceptovat doplňování fundamentálních, zákonem stanovených náležitostí po uplynutí této lhůty (argumentum a maiori ad minus), přes výzvu soudu a přes jeho jasné poučení o důsledcích neodstranění vad podání.

Pro úplnost se Nejvyšší správní soud vyjadřuje i k otázce neprodloužení jednoměsíční lhůty, stanovené na základě § 106 odst. 3 věta první s.ř.s. usnesením krajského soudu

pro doplnění kasační stížnosti. Tento postup krajského soudu stěžovatel napadá. Stěžovatel ve svém vyjádření k věci uvádí, že jeho vlastní zástupkyně jej informovala o neprodloužení lhůty svým vadným postupem teprve s jednoměsíčním zpožděním. Dále se stěžovatel pozastavuje nad skutečností, že vyrozumění soudu o neprodloužení lhůty bylo i tak zástupkyni doručeno až poté, kdy (mlčky) uplynula i samotná žádaná prodloužená lhůta. Původním soudem určená lhůta měla totiž podle stěžovatele uplynout dne 13. 10. 2006, žádaná prodloužená lhůta měla uplynout dne 13. 11. 2006 a sdělení soudu o neprodloužení lhůty bylo zástupkyni doručeno až 14. 11. 2006, tj. teprve dne následujícího poté, kdy uplynula doba, na kterou bylo o prodloužení lhůty žádáno. Stěžovatel se rovněž domnívá, že slovo „může“ v textu ustanovení § 106 odst. 3 věta poslední s. ř. s. o prodloužení lhůty soudem znamená jen kompetenci, nikoliv možnost správního (soudního) uvážení.

K tomu Nejvyšší správní soud uvádí: Usnesení krajského soudu, kterým byla stanovena lhůta 1 měsíce pro doplnění kasační stížnosti, bylo stěžovateli doručeno dne 13. 9. 2006. Lhůta pro doplnění kasační stížnosti tedy s ohledem na ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. skončila dne 13. 10. 2006. Stěžovatel teprve dne 12. 10. 2006 požádal o prodloužení lhůty. Podle dikce § 106 odst. 3 věta poslední s. ř. s. soud samozřejmě nejenže může, ale musí zkoumat kritéria pro posouzení prodloužení lhůty (kritériem je vážnost uplatněných důvodů). Soud po posouzení žádosti dospěl k závěru, že není důvod k prodloužení lhůty. Úvaha soudu o neadekvátnosti žádosti je přitom dostatečně srozumitelná a přesvědčivá. Nejvyšší správní soud se s hodnocením městského soudu ztotožňuje a důvody pro prodloužení lhůty shledává rovněž nepřipadnými. Stěžovatel měl svou vlastní zástupkyni na základě plné moci, takže prodloužování lhůty za účelem dokončení státních zkoušek jednatele M. Š. by bylo skutečně neadekvátní a těžko zdůvodnitelné. Soud ve své úvaze o věci navíc vylíčil, že kasační stížnost byla podána dne 7. 4. 2006 v blanketní podobě, zastoupení stěžovatele bylo soudem doloženo teprve dne 11. 8. 2006. Stěžovatel tedy měl do té doby i později (výzva k doplnění blanketní kasační stížnosti mu byla doručena teprve dne 13. 9. 2006) stále dostatečný časový prostor pro odstranění evidentních nedostatků kasační stížnosti. Nad rámec nezbytného Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že stěžovatel nejenže žádost o prodloužení lhůty podal na samém konci lhůty stanovené v usnesení pro odstranění vad podání, ale bez přiměřeného důvodu spoléhal na to, že žádosti bude vyhověno. O důvodech žádosti o prodloužení přitom musel vědět od počátku běhu lhůty (důvodem byla vytíženost jednatele stěžovatele M. Š. v souvislosti s přípravou na státní závěrečné zkoušky na právnické fakultě), takže žádost mohl podat natolik s předstihem, aby o ní bylo možno rozhodnout ještě před skončením lhůty. To však neučinil. Nutno podotknout, že jednání stěžovatele patrně ze spisového materiálu spíše nasvědčuje určité snaze o prodloužování řízení – takovému jednání by nebylo ani důvodné poskytovat ochranu.

Ve vztahu ke stížnostem stěžovatele na postup vlastní zástupkyně nelze dát stěžovateli za pravdu. Pokud má účastník pro řízení zástupce (advokáta) a ten zůstane k výzvě soudu na odstranění vad kasační stížnosti bez omluvitelných důvodů nečinný a zaviní tím její promeškání, je pro posouzení věci nerozhodné, že jím zastoupený účastník o jeho nečinnosti nevěděl a cítí se jím poškozen, neboť důvod prominutí zmeškání lhůty je třeba posuzovat ve vztahu k zástupci účastníka.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť kasační stížnost neměla náležitosti podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s., a tyto nedostatky kasační stížnosti nebyly přes výzvu soudu a náležitě poučení o důsledcích odstraněny (§ 106 odst. 3 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu – kasační stížnosti, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

